Alfabet hebrajski, nazywany też **pismem żydowskim** lub **pismem kwadratowym** – alfabet spółgłoskowy stosowany do zapisu języka hebrajskiego, jidysz, ladino, judeo-arabskiego i innych języków żydowskich, wywodzący się z alfabetu aramejskiego, a pośrednio z fenickiego i egipskich hieroglifów. Język hebrajski przejął ten rodzaj pisma między IV a II w. p.n.e. (w miejsce wcześniej używanego alfabetu paleohebrajskiego będącego odmianą fenickiego). Składa się z 22 znaków, a w przeciwieństwie do alfabetu łacińskiego nie rozróżnia się w nim liter małych i wielkich.

Kierunek pisma: od prawej do lewej.

Z ewolucją języków jest jak z ewolucją biologiczną – zachodzi stopniowo, z pokolenia na pokolenie i nigdy nie ma jednego punktu krytycznego, do którego istnieje jeden język, a od którego istnieje już język inny. Dlatego też niemożliwym jest stwierdzenie, czy dany język jest rzeczywiście starszy niż inny. Język – jako narzędzie komunikacji – liczy sobie przecież tyle lat, ile sama ludzkość. Jednakże szacuje się, że to właśnie język b**askijski jest najstarszym językiem w Europie.** Jest to język używany przez Basków mieszkających po obu stronach Pirenejów, zarówno we Francji, jak i w Hiszpanii, to wciąż jedna z największych lingwistycznych zagadek. Jest językiem izolowanym, tzn. zupełnie niespokrewnionym z żadnym innym językiem, a przez dekady upadały kolejne językoznawcze teorie na temat jego możliwych powiązań. Pewne jest tylko to, że baskijskim porozumiewano się w dolinach i na szlakach pirenejskich

na długo, zanim pojawiły się w tym rejonie wywodzące się z łaciny języki romańskie.

Pierwsza forma języka pisanego pochodzi z Bliskiego Wschodu i była używana przez Babilończyków, Sumerów czy Asyryjczyków.

Najpóźniej od połowy IV tysiąclecia p.n.e. Sumerowie odgrywali w południowej Mezopotamii decydującą rolę w przejściu do wysoko rozwiniętej kultury, w szczególności m.in. w rozwoju pisma, które mogło być stosowane w gospodarce i administracji, co miało miejsce ok. 3200 r. p.n.e. Język sumeryjski jest jednym z pierwszych języków, dla których wynaleziono pismo. Tylko najstarsze hieroglify egipskie sięgają czasów, w których używano pisma sumeryjskiego.

Około 3200 r. p.n.e. wzory wyciskane dotąd na glinianych tokenach zaczęto odciskać na większych kawałkach gliny, dodając przy tym inne znaki. Z tej archaicznej formy w przeciągu niewielu stuleci rozwinęło się w pełni mezopotamskie pismo klinowe, nazwane tak z powodu formy znaków, które powstawały wskutek odciśnięcia ostrego rylca w miękkiej glinie. Pismo to zachowało się na glinianych tabliczkach oraz innych nośnikach, takich jak posągi i budynki odkryte podczas archeologicznych prac wykopaliskowych w Mezopotamii. Pismo to zostało przejęte przez Akadów, Babilończyków, Asyryjczyków, Eblaitów, Elamitów, Hetytów, Hurytów i Urartejczyków na potrzeby ich własnych języków.